

Eliška zpozorněla. „Ukaž!“ řekla a hrnula se k bratrovi, aby se mu přes rameno podívala do knihy. Obrázky už nalepil na své místo, tak si je mohla dobře prohlédnout. „Ti ale vypadají roztomile. A jsou docela maličcí. Myslíš, že by dokázali ukrást všechna vajíčka?“

„Možná,“ pokrčil Pavel rameny.

„Co když to je opravdu duch nebo strašidlo?“ přemítala nahlas Ela, která byla zrovna naladěná na strašení a těšila se, že bude s bratrem spát na půdě.

„Děti, nelelkujte tady a nasypťte Astě do misky granule!“ ozvala se babička z kuchyně, takže Pavel Elišce nestačil odpovědět. Oba hbitě přiběhli do kuchyně.

„Já už jsem jí krmení dával,“ utrousil dědeček, který si v obývacím pokoji četl noviny.

„Ale má hlad. Podívej se, jak škrábe na dřevník,“ ukázala babička k oknu.

Opravdu, Asta se s kňučením dobývala na místo, kde byl kromě dřeva na topení uložený i velký pytel s jejími granulemi.

„Třeba je tam ten zloděj vajíček,“ napadlo Pavla a všichni se hned vyhrnuli ven ke dřevníku, na který Asta tolik dorážela.

Dědeček počkal na ostatní a pak zprudka otevřel dveře.

Nikdo tam sice nebyl, ale Asta se nahnula dovnitř jako velká voda a strčila tlamu do otevřeného pytle s granulemi.